

Sygn. akt VIII C 99/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.329,97 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 15 marca 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 387 (trzysta osiemdziesiąt siedem) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 99/22

UZASADNIENIE

W dniu 21 grudnia 2021 roku powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 1.329,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2019 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 16 marca 2018 roku doszło do zdarzenia

w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. (...) o nr rej. (...), którego użytkownikiem był M. W.. Po zdarzeniu pojazd ten nie nadawał się do jazdy,

a poszkodowany zlecił powodowi jego holowanie z miejsca kolizji do miejsca zamieszkania. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

W związku ze zdarzeniem poszkodowany wynajął pojazd zastępczy za kwotę 121,95 zł netto/150 zł brutto doba (cena ze zniesieniem limitów i ograniczeń), który użytkował przez okres 19 dni. Jednocześnie poszkodowany przelał na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Po rozpoczęciu najmu powód niezwłocznie zgłosił szkodę pozwanemu, poinformował o rozpoczęciu wynajmu auta zastępczego, a także zwrócił się do niego o podanie podmiotu, który może zrealizować najem pojazdu. Wobec braku odpowiedzi ze strony ubezpieczyciela dwa dni później powód powiadomił go, że będzie kontynuował najem na swoich zasadach. Dopiero w dniu 19 marca 2018 roku pozwany przesłał ogólną informację na temat najmu i odesłał do kontaktu z Centrum (...) nie podając jednak żadnych danych kontaktowych. Wówczas powód ponownie zwrócił się do pozwanego o wskazanie podmiotu, który może przeprowadzić najem i o przesłanie regulaminu takiej wypożyczalni, na co pozwany nie odpowiedział. W dalszej

kolejności pełnomocnik wyjaśnił, że szkoda była likwidowana, jako całkowita, o czym pozwany poinformował w dniu 23 marca 2018 roku,

a w dniu 3 kwietnia 2018 roku wypłacił odszkodowanie. Podniósł, że z tytułu najmu auta zastępczego powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 2.849,97 zł i w dniu 12 lutego 2019 roku wezwał pozwanego do zapłaty. Ubezpieczyciel uznał częściowo zgłoszone roszczenie uwzględniając w całości okres najmu oraz redukując stawkę dobową do kwoty 108 zł w dniach 16-20 marca 2018 roku oraz do kwoty 70 zł za pozostały okres.

(pozew k. 2-4)

W dniu 29 grudnia 2021 roku referendarz sądowy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził na rzecz powoda dochodzoną kwotę wraz z kosztami procesu. Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik zakwestionował przyjętą przez powoda stawkę najmu akcentując, że poszkodowany został poinformowany o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego przez wypożyczalnię współpracującą z pozwanym oraz o weryfikacji klasy wynajętego pojazdu oraz kosztów najmu do kwoty 70 zł brutto. Poszkodowany nie podjął jednak kontaktu z Centrum (...) i nie skorzystał z propozycji ubezpieczyciela, wobec czego nie może kosztami swoich decyzji o charakterze nieekonomicznym i zwiększającym rozmiar szkody obciążać pozwanego. Pełnomocnik wskazał również, że poszkodowany winien najpierw zgłosić zakładowi ubezpieczeń chęć skorzystania z jego oferty i dopiero wówczas otrzymuje on dane kontaktowe do wypożyczalni.

(nakaz zapłaty k. 38, sprzeciw k. 41-43)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 76-77)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 marca 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem jest M. W.. Po kolizji przedmiotowy pojazd nie był jezdny i został przetransportowany na parking powoda.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka M. W. 00:04:54-00:18:31 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 26 sierpnia 2022 roku, okoliczności bezsporne)

W dacie szkody M. W. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki O. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 90 zł brutto (stawka dla klasy pojazdu B, a więc tożsamej z klasą uszkodzonego pojazdu), natomiast cena końcowa 150 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. W związku z umową poszkodowany upoważnił powoda do zaciągania wszelkich informacji dotyczących przedmiotowej szkody.

Tego samego dnia powód zawarł z M. W. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego/holowania w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

Oferta najmu od powoda została poszkodowanemu przedstawiona na miejscu zdarzenia. Ponieważ potrzebował on samochodu od ręki, przystał na otrzymaną propozycję, upewniając się jednocześnie, że jest ona zgodna z prawem i nie będzie się wiązała po jego stronie z dodatkowymi kosztami. W tym czasie M. W. nie dysponował innym samochodem, który mógłby użytkować.

(zeznania świadka M. W. 00:04:54-00:18:31 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 26 sierpnia 2022 roku, umowa cesji wierzytelności k. 8, oświadczenie k. 9, upoważnienie k. 10, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 11, cennik k. 12)

W dacie zawarcia umowy, o której mowa, powód przesłał pozwanemu druk zgłoszenia szkody oraz poprosił o pilną organizację pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody oraz o wskazanie podmiotu realizującego wynajem.

Z uwagi na brak reakcji ze strony pozwanego, w wiadomości email z dnia 18 marca 2018 roku powód oświadczył, że nieodwołalnie kontynuuje wynajem pojazdu zastępczego na zasadach S..pl. W odpowiedzi w wiadomości email z dnia 19 marca 2018 roku pozwany wyjaśnił, że w przypadku potrzeby skorzystania z pojazdu zastępczego należy skontaktować się z Centrum (...). Numer kontaktowy do w/w podmiotu nie został podany.

W załączniku do wiadomości ubezpieczyciel wskazał, że w przypadku skorzystania z innej oferty najmu zastrzega sobie prawo weryfikacji roszczenia oraz uznania celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów najmu auta zastępczego. Weryfikacji podlegały: klasa wynajętego pojazdu (zbliżona do klasy pojazdu uszkodzonego, ale nie wyższa od tej klasy), stawka dobowo wynajmu (nie powinna odbiegać od cen występujących na rynku lokalnym i mieścić się w granicach ok. 70 zł brutto), czas wynajmu.

Odnosząc się do otrzymanej informacji powód ponownie zwrócił się do pozwanego o wskazanie podmiotu, który może przeprowadzić najem oraz o przesłanie regulaminu wypożyczalni. Zapytanie to pozostało bez odpowiedzi.

Po otrzymaniu odszkodowania M. W. zdał auto zastępcze.

(zeznania świadka M. W. 00:04:54-00:18:31 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 26 sierpnia 2022 roku, wydruk wiadomości email k. 13-14, k. 15, k. 16, k. 18, pismo k. 17, z akt szkody: druk zgłoszenia szkody; okoliczności bezsporne)

W dniu 12 lutego 2019 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.849,97 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 19 dni, z terminem płatności do dnia 26 lutego 2019 roku. Pismem doręczonym tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionego dokumentu księgowego.

Decyzją z dnia z dnia 14 lutego 2019 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1.520 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu wyjaśnił, że uznał w całości okres najmu, zweryfikował natomiast dobową stawkę do kwoty 108 zł brutto w dniach 16-20 marca, zaś w pozostałym czasie do stawki 70 zł brutto. Wskazał, że przyjęte stawki są stosowane przez współpracujące z nim podmioty.

(faktura k. 21, wezwanie do zapłaty k. 22, decyzja k. 23, okoliczności bezsporne)

Stawka za najem pojazdu klasy B w 2019 roku w województwie (...) wynosiła przy płatności gotówkowej od ok. 69,69 zł brutto do ok. 178,74 zł brutto.

(opinia biegłego sądowego do sprawy I C 465/20 k. 24-37)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego M. S. wydanej na gruncie sprawy I C 465/20 prowadzonej przed tut. Sądem, uznając, że opinia ta z uwagi na fakt podlegający dowodzeniu (tj. czy stosowane przez powoda stawki mają rynkowy charakter) ma uniwersalny charakter i może stanowić podstawę ustaleń w przedmiotowej sprawie, za czym dodatkowo przemawiały zasady szybkości postępowania i ekonomiki procesowej, wyrażające się również w art. 505⁷ k.p.c., gdyż sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym. Jednocześnie opinia ta była rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. W pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.).

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice

odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikała na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 16 marca 2018 roku, w wyniku którego należący do M. W. samochód marki R. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego oraz okresu najmu.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła wyłącznie stawka dobowo za najem, którą pozwany zweryfikował do kwoty 108 zł brutto, następnie zaś do kwoty 70 zł brutto.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży

w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia

24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że bezpośrednio po zawarciu umowy najmu powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o wskazanie podmiotu, który w imieniu ubezpieczyciela zorganizowałby najem auta zastępczego oraz

o przesłanie regulaminu wypożyczalni, a następnie, wobec braku reakcji ze strony ubezpieczyciela, w dniu 18 marca 2018 roku powiadomił o kontynuowaniu najmu samochodu zastępczego na własnych zasadach. Dopiero ta wiadomość skłoniła pozwanego do przesłania informacji na temat najmu auta zastępczego, która jednak ograniczała się do wskazania, że poszkodowany winien skontaktować się z Centrum (...) (bez podania danych kontaktowych) oraz akceptowalnych stawek za najem, przy czym te ostatnie zostały podane

w sposób orientacyjny. Pozwany poinformował bowiem, że stawki nie powinny odbiegać od stawek rynkowych i mieścić się w granicach ok. 70 zł brutto. Tak podana kwota nie poddaje się jednak jakiegokolwiek weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter (pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami

świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni), nie sposób także ustalić, czy jest to stawka podstawowa, czy najemca jest obciążany dodatkowymi opłatami itp. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Co więcej, gdy powód ponownie zwrócił się o przedstawienie konkretnej oferty został całkowicie zignorowany przez ubezpieczyciela. W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Jak wyjaśnił bowiem Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia

19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, tak aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego, ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności przez ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie M. W. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak

w zakresie stawki głównej, jak i opłat dodatkowych za zniesienie udziału własnego w szkodzie. Pozwany poprzestając na ogólnikowej i do tego nieprecyzyjnej informacji odnośnie akceptowalnej stawki najmu, a także ignorując wiadomości przesłane przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim niełojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości weryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że powód nie poinformował poszkodowanego o propozycji ubezpieczyciela w istocie bowiem pisma

z k. 17 nie sposób postrzegać w tych kategoriach. Równie nieistotna jest okoliczność, że poszkodowany zaakceptował ofertę powoda bez porównania jej z innymi ofertami. Po pierwsze M. W., co wprost wynika z jego zeznań, potrzebował auta od ręki i tę potrzebę powód zaspokoił, po drugie pozwany nie udowodnił, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Oczywiście jest przy tym, że wymienione przez pozwanego stawki w piśmie z k. 17 nie stanowią wyznacznika stawek rynkowych. Jednocześnie z opinii biegłego M. S. wynika, że stawka powoda mieści się w granicach stawek rynkowych najmu pojazdu obowiązujących na rynku (...) w 2019 roku. Wprawdzie należy dopuścić możliwość, że pozwany za niższą stawkę mógł zaproponować najem na tożsamy, bądź nawet lepszych warunkach, niż te, które przedstawił powód i wówczas kontynuowanie najmu po wyższej cenie nie znajdowałoby ekonomicznego uzasadnienia, rzecz jednak w tym, że pozwany nawet nie starał się wykazać, że tego typu sytuacja miała miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Wszak, o czym była już mowa, ubezpieczyciel, choć dysponował wiedzą na temat wynajęcia przez M. W. auta zastępczego od powoda, nie przedstawił żadnej informacji, która pozwalałaby poszkodowanemu na porównanie jego oferty z propozycją T. B.. Końcowo przypomnienia wymaga, że stosowana przez powoda stawka najmu została wykazana w odpowiedni sposób, powód przedłożył bowiem umowę najmu wraz z cennikiem, a także fakturę VAT. Jak wskazał zaś Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 29 kwietnia 2019 roku (XIII Ga 1307/18, L.) w sytuacji, w której poszkodowany najmuje pojazd zastępczy na wolnym rynku i najem ten jest udokumentowany, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu, że taka stawka jest nierynkowa i zawyżona (tak również SO w Łodzi w wyroku z dnia 22 lipca 2019 roku, XIII Ga 1543/18, L.). Reasumując Sąd uznał, że powód był uprawniony do przyjęcia stawki dobowej na poziomie 150 zł brutto.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.329,97 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2019 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej

szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

W niniejszej sprawie termin wymagalności świadczenia wynikał z wystawionej przez powoda faktury, przy czym powód żądał odsetek od daty późniejszej.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 387 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 270 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.